

[Grethe Philip]

Det problem, jeg her lige vil strejfe, er spørgsmålet om støttepædagoger. Jeg forstår, at man rundt om i daginstitutionerne i stigende grad ansætter støttepædagoger til hjælp for handicappede børn, sådan at en støttepædagog er knyttet til et enkelt barn. Det er mit indtryk, at der er rejst adskillig kritik af disse støttepædagoger, naturligvis ikke de enkelte personers arbejde, men af hele den institution, der hedder støttepædagog, hvor mange ville foretrække, at der i stedet skete en opnormering i den tid, hvor de havde handicappede børn i børnehaven. Hvis socialministeren ville komme ind på spørgsmålet her i dag, ville jeg være glad for det, men ellers går jeg ud fra, at det er noget, vi kan komme tilbage til under udvalgsbehandling.

Der er også spørgsmålet om boligerne. Vi har jo stadig væk disse frygtelig store sovesale med op til 10 klienter på hver. Jeg føler selv, at det er et af de spørgsmål, der trænger sig allermost på. Her kan vi heller ikke vente på en udlægning, men må simpelt hen helt omgående se at få en nedtrapning af sovesalenes størrelse, ved at patienter overføres til mindre institutioner eller eventuelt kommer helt ud i pensionater af mere selvstændig type, eller måske helt kan klare sig selv. Jeg føler, at vi dér har nogle af de mest påtrængende problemer.

Så er der selve normeringen, som mange har været inde på i dag. Jeg vil kun i den forbindelse rejse et enkelt spørgsmål, som har at gøre med de nærmeste års problemer.

Vi ved jo, at vi har den meget store arbejdsløshed blandt de unge. Jeg har, når vi har haft deputationer fra åndssvageforsorgen i socialudvalget, flere gange spurgt, om man ville være interesseret i, at der blev oprettet nogle beskæftigelsesprojekter for unge arbejdsløse inden for åndssvageforsorgen, sådan at man på én gang kunne give de unge et meningsfyldt arbejde og samtidig aflaste personalet. Det er desværre mit indtryk, at personaleorganisationerne møder sådanne forslag med en temmelig kompakt modstand, men jeg beder alligevel socialministeren overveje det positivt. Det er mig meget vanskeligt at forstå, at det ikke på én gang kunne være til nytte for de unge og til aflastning for personalet.

Så blot et par ord om problemet med de tunge klienter, der bliver tilbage, når de lette-

re patienter udsluses; vi har peget på det flere gange. Socialministeren har sagt, at hun var meget forstående over for, at der i sådanne institutioner, hvor der var en betydelig udslusning, kunne gives en højere normering i forhold til det tilbageværende klientel, netop fordi man så kom til at sidde med et tungt klientel. Jeg ville være glad for, om ministeren i dag ville bekræfte, at dette stadig væk er holdningen.

Må jeg til de tidligere ordførere blot komme med en enkelt bemærkning til hr. Jørgen Junior. Jeg synes, at hr. Jørgen Juniors indlæg havde nogle meget falske toner, der i hvert fald på mig virker overordentlig ubehageligt. Fremskridtspartiets hovedprogrampunkt er jo, at skatterne skal sættes ned. Men så kan man ikke samtidig slå på, at man vil gå ind for store forbedringer for pensionisterne og nu også store forbedringer for åndssvageforsorgen. Enderne kan simpelt hen ikke mødes.

Inge Krogh (KrF):

Det ville være meget bedre, hvis vi aldrig havde haft det så godt, som vi havde det, dengang Strandhøj blev åbnet. Dette hører jeg gang på gang ansatte på centralinstitutionen Strandhøj på forsorgscenteret for Fyn sige. Nu ved vi, hvordan det kan være, vi har vænnet os til det; vi kunne få hver enkelt klient i et træningsprogram, og vi kunne tage os af hver enkelt, men nu må vi indskrænke.

Jeg har oplevet det, så jeg ved, hvad det betyder at have et rimeligt antal personale til klienterne. Det antal, man søgte om, da institutionen skulle åbne, var baseret på meget nøje undersøgelser af, hvor lang tid hver enkelt patient krævede, når man virkelig skulle tage sig af dem. F. eks. regnede vi ud, hvor lang tid det tog at klæde en spastiker på, det er ikke noget, man gør lige på et øjeblik.

Selvfølgelig fik man ikke tildelt alt det personale, man ønskede, men alligevel et rimeligt antal. For ca. 2 år siden blev personaleantallet reduceret med 32, og sidste år skulle det have været reduceret med 33, men der kom en ekstra bevilling. Den er desværre udeblevet i år, og man står for at skulle afskedige 38 ansatte. Det vil sige, at der på en institution med 240 klienter er sket en reduktion på 70 i løbet af nogle år, hvis det ikke